

Skrímsla

Tað var um ein halgan dag,
man meg rætt um minna:
bóndin fór a skógvin burt
epli og aldin at finna.

*Vinturin líður, summarið kemur,
jörðin gerst so bliða,
grør so fagurt aldin undir líða.*

2. Tað dregur at tí myrka æli,
sólin líður at fjalli,
bóndin vildi fegin og fúsur
heima verið til halla.

3. Tað dregur at tí myrka æli,
dagurin leið at kveldi,
bóndin vildi fegin og fúsur
heima verið í veldi

4. Tað lættir í tað myrka ælið,
lýsir um leið so langa,
bóndin sá á skóginum skrímslið
mikið móti sær ganga.

5. Skrímslið kom úr jørðini upp,
mikið er Óðins evni,
tigultalv í hendi ber
og beint á bóndan stevnir.

6. Búgvíð talv í hendi bar
av hvíta fílabeyni;
so vóru teir terningar
av reyðargulli reina.

7. Risin so til orða tekur,
ríkur av trølskum alvi:
”Setist niður, søtin mín,
vit leikum títt við talvi!”

8. Bóndin svaraði og segði: ”Nei,
tað má ei so vera,
eg havi ikki lært at leika talv
ella nakra skemtan gera.”

9. ”Tú manst ljóta at leika talv,”
segði tann tussin harði,
”kosta skal høvur mítt ella títt,
men hvørki góðs ei garðar.”

10. Bóndin dvaldist ei leingi tá,
hann fann uppá tey ráð:
hann dregur uppá seg sigurhandskar,
sigur mundi hann fá.

11. Bóndin leyt tá leika talv,
tóast hann treyður vildi,
so fell teirra fundur út,
sigurin honum fylgdi.

12. Teir telva títt, teir telva dátt,
hvørki um góðs ei garðar,
risin tapti lív og lund,
høvur og heysin harða.

13. ”Í talvi hevur tú vunnið meg
og manst væl av gávum rósa,
lova nú mær at loysa lív,
sum sjálvur tú vilt kjósa.”

14. ”Lovi eg tær at loysa lív,
flyt mær fram í fyrsta;
virtur og vín og aldinsvín
og alt tað, ið lív kann lysta!

15. Tú skalt mær til hallar føra
breiða borg og langa,
bæði við veggir og víngarðar,
alla ævi standa.

16. Har skal gólv á grundum vera
av hvítum marmorasteini,
rævur av seigum sifrisviði,
veggir av fílabeyni.

17. Har skal gólv á grundum vera
tigulstein sum tinna,
takið takt við blýggi blátt,
tað besta sum man kann finna.

18. Har skulu seggja seingir síggjast
gjørðar við gólvið niðri
bæði við beð og blæur á
fullar av Fenixfiðri.

19. Har skulu seggja seingir síggjast
av dýrum dúni full,
síðan alt við purpurklæði
og reina reyðargull.

20. Har skal kelda kurtalig,
góðan grip skal kalla,
full við dýrar drykkir tá
vítt um vørild alla.

21. Har skal kelda kurtalig
alla ævi renna,
har skal eingin livandi
til sótt ella sjúkdóm kenna.

22. Har skal eingin sjúkur verða,
fyr enn sjálvur lystir at deyða;
ella eg høggi høvur av tær
sum ein hund til heyg.

23. Har skal eingin sjúkur verða,
fyr enn sjálvur lystir at velja;
ella eg høggi høvur av tær
sum ein hund til heljar.

24. Har skal bæði matur og drekka
flytast fram at borði.”
Risín vil ikki láta lív,
hann játtar í hvørjum orði.

25. Bóndin fagnar brúður blítt,
hann kemur heim á kveldi:
”Vænta man eg virði mítt
vaxa brátt í veldi.”

26. Bóndans kona til orða tekur,
tók so sárt at gráta:
“So man skrímslið skiljast við teg,
tú manst lívið láta.”

27. Bóndin sovnar alvæl fast
blítt á brúðar armi;
risín sankar gullið saman
troyttur og tungur av harmi.

28. Skrímslið fór bæði um sjógv og sand,
dalir og førslu fjøll,
hann flutti borg í bóndans garð
við góðs og gripum øll!

29. Hann mundi honum til hallar føra
breiða borg og langa
bæði við veggir og víngarðar
alla ævi standa.

30. Hann mundi honum til hallar føra,
tað var í tað fyrsta,
virtur og vín og aldinsvín
og alt tað, ið lív kann lysta!

31. Har mundi gólv á grundum vera
av hvítum marmorasteini,
rævur av seigum sifrisviði,
veggir av flabeini.

32. Har mundi gólv á grundum vera
tigulstein sum tinna,
takið takt við blýggi blátt,
tað besta hann kundi finna.

33. Har skulu seggja seingir síggjast
gjørðar við gólvið niðri
bæði við beð og blæur á,
fullar av Fenixfiðri.

34. Har skulu seggja seingir síggjast
av dýrum dúni full,
síðan alt við purpurklæði
og reina reyðargull.

35. Har skal kelda kurtalig,
góðan grip skal kalla,
full við dýrar drykkir tá
vitt um vørild alla.

36. Har skal kelda kurtalig
alla ævi renna,
har skal eingin livandi
til sótt ella sjúkdóm kenna.

37. Har mundi bæði matur og drekka
flytast fram at borði,
risin vildi ei missa lív,
hann helt væl síni orð.

38. Bóndin kemur út árla morgun
glaður for uttan vanda:
Hann sær eina stóra borg
for sínum durum standa.

39. Bóndin kemur út árla morgun
sær sær einki at meini,
risin treiv um hansara lær,
hann klóraði hann inn at beini.

40. Bóndin kemur út árla morgun
alt fyri uttan sút,
risin treiv í hansara kvið,
so indrini hingu út.

41. Bóndin liggur á grønum vølli,
mestur er hann deyður,
teir studdu hann inn á borgina,
hann kendi tá ikki til neyð.

42. Bóndin heilsaði brúður blítt,
tá hann kom heim á kveldi,
tað eru kongar tíggju og tólv,
minni hava makt og veldi.

43. Bóndin er bæði feigin og blíður,
mildur av gævuleiki,
tað eru kongar tíggju ella tólv,
minni hava ráð og ríki.

44. Bóndans kona er búgvín við barn
ber skríður og skarlak reyð:
”Eg eri tí rædd av risans ráðum,
hann troyggjar á bóndans deyð.”

45. Bóndin hevur alt, ið lív kann lysta,
bæði úti og inni.
Troyttast man nú tungan mín,
eg skemti ei longur á sinni.

s

Úr Færøsk Anthologi. Okkurt rættað eftir Hentzasavni, og onkur stavseting normaliserað. jd.

Úr FØROYA KVÆÐI XIX s. 61 lesa vit:

Skrímlið

”Hetta kvæðið ber óivað minni um tey ævintýr og tær søgur um gudarnar, sum í gomlum døgum gingu manna millum.

Bóndin fór á skógin at henta aldin og epli. Eitt groft æl kemur á hann. Tá ið lýsir, kemur ein risi móti honum; hann hevur talv í hendi og biður bóndan koma at leika talv. Bóndin umber seg og sigur, at hann hevur ikki lært at leika talv; men risin sigur, at teir skulu leika, og tað skal kosta høvdið á honum, sum tapir.

Teir leika, og risin tapir. Hann biðir nú bóndan lova sær at loysa lívið, og bóndin krevur, at risin byggir honum borg við víngarði, og eingin skal vera sjúkur innan hesa borg.”